

[Jens Møller.]

Med hensyn til formueskatten er der jo også her tale om en ajourføring på grund af de papirformuer, som ejerne af ejendomme har fået ved den sidste vurdering og på grund af den almindelige inflation. Det kan der i og for sig ikke være noget at indvende imod. Men jeg må dog sige, at vi havde hellere set det foretaget på en anden måde, idet vi mener, at formueskatten, sådan som den er i dag, virker diskriminerende på familierne. Det er jo sådan, at hvis en mand og en kvinde hver for sig ejer 450.000 kr., skal de efter de nye satser betale 0 i formueskat. Går de hen og gifter sig, ejer de tilsammen, 900.000 kr., hvorefter de bliver beskattet af 450.000 kr., dvs. en ægteskabsskat på ca. 4.000 kr. om året. Vi ville derfor hellere have beholdt den nuværende beløbsgrænse, 300.000 kr., men have sagt, at det var pro persona, sådan at når man var gift, havde man stadig væk hver 300.000 kr. i skattefri formue. Det ville være en retfærdighedsgerning over for alle ægtepar i dette land, om vi gjorde det.

Der er jo også spørgsmålet om procenten. Den er sat til 0,9, som den har været hidtil, men den forrige regering havde jo foreslået den hævet til 1 pct. Vi mener, det er godt, at vi beholder den på 0,9 pct., netop af hensyn til de mennesker, som blev nævnt fra det konservative folkepartis side, håndværkere, handlende osv., der er nødt til at have en vis formue for at kunne udføre deres erhverv. Men vi kunne dog godt tænke os at undersøge muligheden for at lave en vis progression i formueskatten, sådan at de virkelig store formuer f. eks. blev beskattet med 1,2 pct. Derved ville vi også få noget af det provenu ind igen, som tabes på andre områder. Men forslaget er bedre end ingenting, selv om vi altså kunne tænke os det betydelig bedre, og vi vil gerne medvirke til at arbejde med det i udvalg.

Kaj Hansen (DKP):

Først nogle principielle betragtninger over boligpolitikken.

De forslag til ændring af ligningsloven, der er fremsat af regeringen og andre partier vedrørende lejeværdien af egen bolig, må ses i lyset af en lang årrækkes forfejlet boligpolitik i dette ting. Den direkte årsag er måske nok den del af S' og SF's boligforlig, der nåede

at blive gennemført af den tidligere regering, men også det forslag, der da blev gennemført, byggede jo videre på en boligpolitik, der hvilede på et helt forkert grundlag.

År efter år er boligpolitikken blevet lappet sammen med et stadig dårligere og dårligere resultat for befolkningen som helhed, men det har næsten altid været virkningerne af den forkerte boligpolitik, man har beskæftiget sig med, og ikke årsagerne til den. Selve ondets rod har man ikke haft fat i eller i hvert fald ikke gjort noget ved.

Når lejligheder og boliger blev så dyre, at folk ikke kunne betale, er der gennemført tilskudsordninger i form af boligsikring, skattefordele eller andet. Det har ikke løst nogen problemer, men udskudt dem, og boligpolitikken har bevæget sig i en siksak-kurs, hvor den er blevet brugt som instrument i den økonomiske politik.

Boligen er jo en menneskeret og et socialt gode, og lovgivningen bør anlægges derefter. Vi har ingen tiltro til, at de fortsatte lapperier ændrer ved de fortvivlede boligforhold. I stedet for nødløsninger af den ene eller den anden art må det hele vendes om, og der må tages fat ved ondets rod.

Produktionsomkostningerne ved opførelse af boliger må bringes ned, og i den takt, det sker, kan tilskudsordninger nedtrappes eller måske helt bortfalde. For det første skal spekulationen i jord og fast ejendom standses. Spekulationen i boligen overhovedet må væk. I udskrivningslovforslagets skriftlige fremsættelse oplyser finansministeren, at ejendomsværdierne fra 14. alm. vurdering til 15. alm. vurdering er steget med 106 mia kr. Det er et fantastisk beløb, når man betænker, at der ikke ligger nogen reel værdiforøgelse bagved eller nogen arbejdsindsats overhovedet. Det er inflationens kilde nr. 1, og en alvorlig indsats for en ændring af boligpolitikken må begynde med jorden.

Jordspekulationen må standses, og al jord til boligformål må overtages af stat og kommuner til den pris, jorden var værd til landbrug eller gartneri.

For det andet er der renteslaveriet i boligsektoren. Den tårnhøje rente er den anden afgørende faktor for at nedbringe boligomkostningerne. Det siger sig selv, at med jord til fantasipriser og en rente på 13 pct. eller mere kan der ikke bygges billige boliger. I den udstrækning staten selv vil finansiere